

HAT VERS A KORINTUSIAKHOZ

Ha életedben, ebben a kegyetlen
hajszában egy-egy ritka pillanat
mélyén meghallod olykor a magad
hangját: azt a bágyadt kis neszt szívedben,
azt az éhen nyöszörgő tehetetlen
csecsemősírást, melyben a szavak
fekélyétől még tiszta, igazabb
éned irgalmat kérő jaja rebben:
miért támadsz rá nyomban? pusztá kézzel,
mint egy eszelős gyilkosnak, miért kell
torkon ragadnod és megfojtanod?
Azt hiszed, némább lesz, ha már halott?
Igaz: nem szól. De szörnyű bűze vádol.
S megtébolyulsz egy kis hulla szagától.

*

Magad maradsz maholnap, oly magad
s úgy hullnak el mellőled a barátok,
hogy az élőknél közelebb találot
magadhoz néha már a holtakat,
kik némán őrzik lenn a holt nyarak
közös reményét, míg te zord magányod
rideg telében meddően múltni látod
a napokat, havakat, holdakat: —
rabságod öre, lassankint, belátod,
hogy magad helyett az egész világot
kell szeretned s csak úgy leszel szabad,
ha egy helyett milliók rabja vagy;
s elveszve bennük, önkéntes halálot
áldozata lesz a föltámadásod.

*

Mikor gyermek voltam, a gyermekek
nyelvén beszéltem én. De férfi lettem
s hallgatnék már, ám ott beszél felettem,
ki szólni kíván és aki helyett
nekem kell szólnom, hogy ti értsetek
belőle, bár magam sem értem ebben
a zűrzavarban, ami egyre bennem
s köröttem zúg; és vajjon értetek
hogy szólhatok; nyomorúlt, aki térden
zokogva bár, nem tudok magamért sem?
Ó, zengő érc, ó, pengő cimbalom,
miért kell szavakat hallanom!
Bár lennék inkább kő, hogy Őt se halljam,
s elnémulhatnék végre a viharban.

Mit tartozik rám a kívül levők
fölött ítélni, amikor hatalmam
még ahhoz sem elég, hogy önmagamban
rendet teremtek, ha nem ad erőt,
aki magában győzte meg előbb
gyöngeségünket, így tárva föl abban,
ami romlandó, a romolhatatlan
ígéretét; — s vajjon a szenvedők
azért szenvednek, hogy váddal tetézzék,
nem hogy megosszák a más szenvedését?
S gyógyíthatják-e, ápolás helyett
méregként marva tovább a sebet?

Ne feledd el: ahogy te máshoz itt lenni,
úgy lesz irgalmas hozzád is az Isten.

*

Jogotok van, hogy megvádoljatok,
szolgák, a szolgák szolgáját a porban,
mert ki utolsó köztetek a sorban,
én annál is hátrább való vagyok,
s nem vádolhattok úgy, hogy még nagyobb
vád rám ne férne; mert hiába mondtam
ellent a rossznak, mindenik tagomban
ott hordozom, amivel harcolok
s ellenségemnek önmagam adok
búvóhelyet. De hitvány bűneimben
is számontartja szívemben az Isten,
hogy tetteimnél többet akarok.

Ezért, bár a világ salakja voltam,
hiszek az örök élő Irgalomban.

*

Kik a pályára lépnek, mindahányan
futnak ugyan, de végül a babért
az kapja, ki elsőnek célba ért:
úgy, feleim, mi is e nagy futásban,
lelkünket edzve a testi igában,
s mi, hervadók, a hervadatlanért
küzdvén, a célt, mely a hosszúra mért
futam végén vár, hajszoljuk zifáltan.
Ifjúkorom köreit róva bátran
futottam én is — a hervatagért;
s mire megláttam az igazi célt,
tüdöm kifulladt, megrogyant a lábam.

Segítsetek, irgalmas bajnokok,
hazaérnem, mielőtt meghalok.

Rónay György